

„Nej, det er netop Sagen, Hr. Pastor! . . . Det er justement det, at De forstaar os ikke her. Det er jo netop, hvad vi hele Tiden har kunnet mærke og allesammen været saadan rigtig inderlig bedrøvede over, kan jeg sige. Og derfor er det ogsaa, vi saa længe har tænkt paa, at det kanske kunde være rigtigt, om vi fik en Samtale med Dem derom.“

Den pludselige Alvor, hvormed han sagde disse Ord, og den rolige Selvtillidsfuldhed, hvormed han talte i hele Menighedens Navn, gjorde Emanuel tvivlraadig. Han skottede hen til ham med et usikkert Blik og sagde:

„Dersom De virkelig har noget at tale med mig om, skal jeg naturligvis beredvillig staa til Deres Tjeneste . . . Kun forekommer det mig, at Lejligheden kunde have været mere passende valgt.“

„Ja, se — er det ikke netop det, jeg siger? Vi Skibberuppere kommer altid saa akavet som en Kat gennem en Skorsten! . . . Men nu maa jeg alligevel nok faa Lov til at udtale for Dem, Hr. Pastor, at det jo dog ikke kan undre Dem, at vi har været saa meget mærkelig til Mode ved at have Dem her iblandt os. Vi har jo da umuligt kunnet lade være med bestandig at tænke paa den Kvinde, der en Gang var ligesom en hellig Jomfru for